

Listek.

Dvoje nogovic.

Pred londonskim redarstvenim sodnikom mr. Saundersom zagovarjati se mora zaradi tatvine 31 letni William Barnard. In kaj je predmet tatvine? Čujmo to iz dvogovora redarstvenega sodnika in vratarja one sirotišnice, v koji se je moral Barnard, prisiljen vsled raznih nezgod, brezplačno nastaniti. Uprava te sirotišnice je nesrečnejša zatožila, ker je pri izpustitvi iz zavoda vzel seboj dvoje nogovic, koje mu je poklonil v rabo ta zavod. To potrjuje kot priča zaslišani vratar: „Barnard je bil v ponedeljek izpuščen. Ustavil sem ga pri izhodu, rekoč, da ga želim preiskati. Storil sem to in v resnici sem našel, da ima na sebi dvoje nogovic, ki ste last našega zavoda“. V dejanski dokaz svoje obtožbe pokaže tu priča sodniku dvoje obrabljenih nogovic prav blizo obraza, kar tega prisili, da se mahoma izogne ožji dotiki z dokazilom, ker brž ko ne corpus delicti ni ravno posebno vabljuje zunajjosti; saj se vendar ne more zahtevati, da bi se vsak dan vzlie veliki solnčni vročini menjavale nogovice v delavnici.

Redarstveni sodnik: „To je tatvinski predmet? Ne vidim pa ničesa drugega nega same luknje“.

Oškodovanec: „To je od noše“.

Redarstveni sodnik: „No, to si morem misliti, da ste bili to — prasha se samo kedaj — celi nogovici. Koliko, pravite, ste vredni?“

Oškodovanec: „Devet pence-ov“ ($\frac{3}{4}$ šilinga).

Redarstveni sodnik: „Devet pence-ov — kaj pa mislite! Non sense. Nogovice niso vredne enega pence-ja. Ali zatoženec ni imel lastnih nogovic, ko je prišel v delavnico?“

Oškodovanec: „Ne!“

Mr. Saunders: „Izpustili ste tedaj v resnici tega moža iz svojega zavoda v takem stanji, da vsled njega (brez nogovic se vendar ne more nikjer spodobno predstaviti!) ni mogel nikjer najti dela! Dali mu tedaj niste sredstev, da bi si vsaj nekoliko zboljšal svojo sedanjo borno obleko?“ — Sodnik pokaže s prstom na zatoženca, kojega ostala mu oprava se čudovito harmonično vjema s kakovostjo corpora delicti.

Oškodovanec: „Tako predpisuje naš poslovni red“.

Sodnik: „Ali res? In to naj je tatvina? Po mojem in po navadnem smislu besede ni tatvina, ako kdo s takimi starimi nogo-

vicami pokrije svoje bose noge. Mislim, da hočete, naj bi taki ljudje bosi okrog capljali. To je vendar preveč!“

Mr. Roach, jetniški nadzornik: „Tudi smatram svojo dolžnostjo javljati, da muči tega revnega moža na obeh nogah trganje po udih in da so njegovi edini črevlji strgani in luknjičasti.“

Mr. Saunders (razjarjen): „Še tega se je manjkalo! Vaš ‚dobrodelni zavod‘ je menda načela, da če se kdo sprejme vanj brez najpotrebnejšega, ga mora tudi v takem stanju zapustiti. Mislim, Vaš zavod postopa po načelu: ‚Enkrat slučaj, vselej slučaj‘, ‚Once a casual always a casual, t. j. kdor se sprejme kot borno revše, izpustiti se mora tudi kot beraški capin! Sramota!“ (Zatožencu:) „Obtožbe tatvine Vas oproščam. Pregrešili ste se pa zoper ubožni zakon, ker ste seboj vzeli nogovice; ta zakon v resnici veleva — pristavi mr. Saunders zasmehovalno — da kdor ni imel nogovic, zapustiti mora tudi brez njih sirotišnico. Kakor mi je žal, obsoditi Vas moram vendar zaradi teh nogovic, ki niste vredne vinarja. Najmanjša kazen je po zakonu eden dan zapora. Bodite s tem zadovoljni!“ (Jetniškemu nadzorniku mr. Roachu): „Noge tega reveža dajte temeljito preiskati po jetniškem zdravniku ter mu po možnosti pomagajte, da bo kmalu stal trdno na lastnih zdravih nogah. Ko bo zapustil ječo, poklonite mu ne dvoje, ampak četvero nogovic, in te cele in čedne!“

Mr. Roach: „Naše nogovice so vse najboljše kvalitete in brez lukenj, za to skrbim jaz, to je moj ponos!“

Mr. Saunders: „To je lepo od Vas“. (Kazoč na corpus delicti, koji je oškodovanec položil na sodno mizo, oškodovanec): „Teh eunj ne pozabite. Vzemite jih seboj lastnoročno; položite jih k ostalim“.

Književnost.

Das österreichische allgemeine Grundbuchsgesetz in seiner praktischen Anwendung. Von Dr. Heinrich Bartsch. k. k. Rathssecretär. Wien. Verlag von Carl Konegen. 1888.

Pri formalnem pravu ne zadostuje gola teorija; to si je že marsikateri mladi jurist mislil, ki je svoje teoretične izpite z odliko napravil, ko je v roke dobil voluminozen zemljeknjižni akt. Tu je treba skušnje, treba je prisvojiti si ono formalno prakso, ki se je s časom vdomačila pri naših sodiščih. To je tudi justična uprava pripoznala ter je radi tega o svojem